

CRONICA CERCETĂRILOR ARHEOLOGICE BUCUREȘTI (1990–1996)

Fănica MIU

Bălăceanca „Ecluza“

Responsabil – *Vasilica Sandu*

Între anii 1988–1990 au fost supravegheate lucrările de excavație în două cariere de nisip deschise de Întreprinderea de amenajare complexă a râului Dâmbovița, pe suprafața sitului arheologic. Din 1990 până în 1994 s-au efectuat săpături arheologice de salvare, cu care ocazie s-a precizat cronologia stațiunii. Pe botul de terasă de pe malul drept al Dâmboviței, situat între satele Bălăceanca și Poșta s-au identificat:

a) o așezare geto-dacică cu două niveluri de locuire, primul din secolele IV–II a. Chr. și al doilea din secolele II–I a. Chr. În ambele niveluri s-au descoperit 10 bordeie, 6 locuințe de suprafață, 28 de gropi menajere și un cuptor;

b) o așezare din secolele VI–VII d. Chr. din care au fost cercetate 3 bordeie, 27 locuințe parțial adâncite în pământ, o locuință de suprafață și 7 gropi menajere;

c) o așezare din secolul X: 4 bordeie, un cuptor în aer liber și 4 gropi menajere;

d) o așezare din secolul XVIII și prima jumătate a secolului al XIX-lea din care au fost interceptate un bordei, 4 gropi menajere și un cuptor de ars oale.

În umplutura complexelor celor patru așezări s-a găsit un inventar mobil semnificativ pentru viața comunităților umane ce au locuit în microzona „Bălăceanca – Ecluza“ situată în centrul Câmpiei Munteniei.

(*I. Zănescu, CAB, IV, 1992, p. 370, Vasilica Sandu, Cronica cercetărilor arheologice, Satu Mare, 1994, p. 4–5; idem, Cronica cercetărilor arheologice, Cluj-Napoca, 1995, p. 8; idem, Situri arheologice cercetate în perioada 1983–1992, Brăila, 1996, p. 10*)

București „Pasajul Marchitanilor“

Săpătură de salvare: 1991

Responsabil – *Gh. Mănuclu-Adamesteanu*

Între strada Gabroveni și strada Lipscani, pe un teren viran, s-a proiectat construirea unui edificiu, fapt ce a necesitat efectuarea unei săpături arheologice de salvare.

Au fost descoperite substrucțiunile de la mai multe clădiri ce aparțin unor momente constructive diferite: cele mai noi datează de la începutul veacului XX, în timp ce cele mai vechi ziduri nu par să coboare sub secolul XVIII.

Au fost descoperite substrucțiunile de la zece edificii pentru care însă nu se pot face încadrări nestratigrafice iar, pe de altă parte, aproape în exclusivitate, este reprezentat de ceramica aflată în stare fragmentară (a fost restaurat un singur bol acoperit cu smalt de culoare galbenă, databil în secolul XVIII).

Ceramica comună și smălțuită acoperă intervalul secolelor XVIII–XIX și pare să sugereze că în „Pasajul Marchitanilor“ nu au existat vestigii mai vechi.

(*Gh. Mănuclu-Adamesteanu, Situri arheologice cercetate în perioada 1983–1992, Brăila, 1996, p. 21–22*)

București „Str. Băcani“

Săpătură de salvare: 1991

Responsabil – *Gh. Mănuclu-Adamesteanu*

Intervenția de salvare s-a desfășurat pe o suprafață de 30 × 5 m colț cu strada Lipscani. Imediat după înlăturarea planșului de beton armat de la nivelul străzilor Lipscani – Băcani, au apărut substrucțiunile unei clădiri moderne, la care s-a folosit fier beton și cărămidă. După golirea unei umpluturi masive de moloz și cărămidă, de mai multe dimensiuni, s-a conturat un subsol aflat într-o stare bună de conservare. Accesul se făcea pe latura vestică, din strada Băcani: încăperea păstrează un mozaic foarte frumos ornat cu rozete cu opt colțuri; dimensiunile mozaicului: lungimea 12,25 m și lățimea de 4,65 m. Zidurile laterale sunt construite din cărămidă cu dimensiunile de 270 × 120 × 80 mm.

Singurul arc de boltă, păstrat parțial, se afla la extremitatea sudică a construcției, pe latura aflată spre strada Lipscani.

Materialul arheologic recoltat este extrem de sărăcăcios: ceramica uzuală și smălțuită, câteva fragmente de vase de sticlă – datează din sec. XVIII–XIX.

(*Gh. Mănuclu-Adamesteanu, Situri arheologice cercetate în perioada 1983–1992, Brăila, 1996, p. 22*)

București „Parcul Tineretului“

Săpătură sistematică: 1991–1996

Responsabil – *Gh. Mănuclu-Adamesteanu*

În extremitatea estică a Parcului Tineretului, paralel cu strada Urcușului, pe parcursul a mai multor campanii s-au trasat secțiuni prin care se urmărea surprinderea vestigiilor unei așezări rurale din secolele XIV–XV.

Stratigrafia depunerilor se prezintă astfel: cele mai vechi materiale aparțin epocii bronzului (cultura Tei), care este documentată numai prin fragmente ceramice sporadice; aceeași constatare este valabilă și pentru descoperirile din secolele II–III și IV.

Următorul nivel aparține secolelor X–XI, fiind dezvelit parțial un bordei: locuința a fost săpată de la adâncimea de 0,60 m, față de nivelul actual, și se adâncea până la 1,10 m. Din umplutură au fost recoltate mai multe fragmente de borcane, lucrate din pasta nisipoasă, care datează din secolele X–XI.

Ultima etapă, și cea mai bine documentată, o constituie locuirea din secolele XVIII–XIX: locuințe de suprafață, vetre deschise, cuptoare menajere săpate în lut, gropi de provizii, toate ilustrează o locuire intensă, de durată, care într-o primă fază a suferit o distrugere prin incendiu.

Ceramica recoltată (toată în stare fragmentară) plasează acest moment de locuire în secolul XVIII: începuturile ei pot coborî în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, iar sfârșitul se poate plasa în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

(*Gh. Mănuclu-Adamesteanu, Situri arheologice cercetate în perioada 1983–1992, Brăila, 1996, p. 22–23*)

Tânganu

Săpătură de salvare: 1992

Responsabil: *Vasilica Sandu*

Construcția autostrăzii București – Constanța a afectat și un bot de terasă de pe malul stâng al Dâmboviței. În extremitatea sudică a acestuia a fost identificată o

așezare Boian, faza Vidra, din care s-a cercetat o locuință cu podeaua amenajată. De-a lungul părții vestice a botului de terasă au fost cercetate două locuințe de suprafață și o groapă menajeră aparținând unei așezări Tei, faza a III-a. În partea estică a botului de terasă s-a observat stratul geto-dacic, cercetându-se un bordei, fără instalație de foc, din secolele IV–III a. Chr.

Din așezarea din secolele al XVIII-lea și începutul sec. al XIX-lea au fost cercetate două cuptoare menajere cu gropi semiovale și o groapă menajeră.

(*Vasilica Sandu, Situri arheologice cercetate în perioada 1983–1992, Brăila, 1996, p. 116*)

București – Zona Bisericii Sf. Spiridon

Săpătură de salvare: 1994

Colectiv: **A. Canache, M. Negru**

La 8 m sud de biserica Sf. Spiridon Vechi a fost executată o casetă cu dimensiunile de 6,00 × 4,50 m.

Lucrările de canalizare care au determinat cercetările de salvare au distrus situl arheologic în jumătatea de sud a casetei. În partea de nord a casetei au fost surprinse ziduri din cărămida legată cu mortar. Inventarul arheologic este sărac și consta în ceramica specifică secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea.

București – Ciurel

Săpătură de salvare: 1994

Responsabil: **M. Negru**

Lucrările pentru amenajarea unui debarcader pe malul sudic al lacului Dâmbovița au scos la lumină o locuință din epoca bronzului. Pentru delimitarea și cercetarea acestei locuințe a fost trasată o casetă cu dimensiunile de 4 × 4 m.

În suprafața investigată a fost observat un singur nivel arheologic gros de 0,25–0,40 m ce conținea fragmente ceramice datate în epoca bronzului. În partea superioară a acestuia au fost descoperite câteva fragmente de la buze de vase care pot fi datate în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

Locuința de formă rectangulară are colțurile rotunjite și a fost parțial distrusă de lucrările amintite.

Inventarul arheologic descoperit este foarte bogat și cuprinde: ceramica, fusaiole, o greutate din lut ars, oase de animale, unelte din piatră și os.

Complexul arheologic descoperit a fost datat în epoca bronzului și atribuit culturii Glina III pe baza decorului cu șiruri de împunsături în pasta crudă.

(*M. Negru, Cronica Cercetărilor arheologice, Cluj, 1995, p. 15*)

București – Militari – Canalul „Roșu“

Săpătură de salvare: 1994

Responsabil: **M. Negru**

Pe malul sudic al lacului Dâmbovița, la 80 m est de Canalul „Roșu“, lucrările pentru instalarea unei conducte de apă potabilă au scos la lumină vestigiile arheologice, fapt care a condus la executarea unui sondaj.

A fost trasată o secțiune cu lungimea de 8,00 m, lățimea de 1,00 m și adâncimi cuprinse între – 1,05 m și 1,15 m –. În secțiune a fost identificat un singur nivel

arheologic, cu o grosime de 0,30–0,35 m, care conținea fragmente ceramice din epoca bronzului ce pot fi atribuite culturii Glina III. Deasupra acestui nivel au apărut câteva fragmente ceramice modelate la roată și datate în secolele al III-lea și al IV-lea d. Hr. Menționăm faptul că în timpul lucrărilor de amenajare a lacului Dâmbovița a fost rasă partea superioară a sitului arheologic.

(*M. Negru, Cronica cercetărilor arheologice, Cluj, 1995, p. 15–16*)

Vlădiceasca, com. Snagov

Săpătură de salvare: 1995

Colectiv: *Vasilica Sandu, Fănica Miu*

Stațiunea Vlădiceasca, situată pe malul sudic al lacului Snagov, ocupa un martor de eroziune cu aspect de mamelon, având panta abruptă spre nord, către lac și mai domoală spre est și vest, unde două văi afluențe ale Snagovului îl delimitează de restul terasei. Descoperită periegetic în anul 1986, această așezare a fost distrusă prin excavații cu diferite ocazii. Ultima deteriorare de mai mari proporții s-a declanșat în anul 1994, pentru amenajarea căilor de acces și anexelor unei benzinării moderne. Cele patru complexe descoperite în urma săpăturii arheologice, aparțin toate orizontului Ipotești – Ciurel – Căndești. În săpătură s-au mai găsit și materiale, puține la număr, datând din secolele II–I a. Chr., sec. X, epocile feudala și moderna.

În umplutura complexelor sunt de remarcat: câțiva vălătuci discoidali și alții care prezentau o bifurcație la unul sau la ambele capete; un fragment dintr-un pahar de lut; zgură de fier; două fragmente de cuțite din fier; veriga unui cercel din bronz; două jumătăți de la două fusaiole bitronconice din lut; o piesă plată dreptunghiulară, din lut ars la cărămiziu, având pe una din fețe două impresiuni rotunde ca pentru cifra doi de la jocul de „Domino“, precum și un fragment dinspre gâtul unui borcan, pe care se păstrează două mulaje făcute în pasta crudă cu un cercel romano-bizantin.

Fragmentele ceramice, parțial întregibile, provin de la borcane și aparțin celor două categorii: modelate cu mâna sau la roată. Pereții vaselor sunt în general subțiri și este frecventă buza orizontală mai mult sau mai puțin lată. Decorul constă în două-trei striuri, dispuse adesea în registre.

Tipologia ceramicii determină încadrarea acestor complexe în prima jumătate a secolului VI d. Hr.

(*Vasilica Sandu, Fănica Miu, Cronica cercetărilor arheologice, Brăila, 1996, p. 197–198, p. 169*)

București – Calea Victoriei nr. 15

Săpătură de salvare: 1995

Colectiv: *M. Negru, Fl. Popescu*

Obiectul săpăturilor arheologice de salvare întreprinse în această zonă a fost cercetarea curților interioare ale fostului Hotel Victoria (Hotel de France) și a suprafeței situate la nord de acest edificiu. În acest scop a fost trasată o secțiune lungă de 86 m și lată de 1 m și adâncimi cuprinse între 1 și 5,80 m.

În S₁A a fost surprinsă vechea albie a râului Dâmbovița, în timp ce în S₁B a fost cercetată o groapă ce conținea materiale arheologice din secolul al XIX-lea.

Inventarul arheologic constă în fragmente ceramice, fragmente de cărămidă, obiecte din metal și sticlă, monede, oase de animale, cochilii de scoici. Cu excepția

unor fragmente ceramice descoperite în poziție secundară și datate în secolele al XV-lea și al XVI-lea, celelalte materiale arheologice pot fi datate în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, mai ales în a doua jumătate a acestui ultim secol.

(*M. Negru, Fl. Popescu, Cronica cercetărilor arheologice, Brăila, 1996, p. 17, Cotroceni*)

București – Biserica Căldării Vechi – Grozăvești

Săpătură de salvare: 1995

Responsabil: **Gh. Mănucu-Adameșteanu**

Construirea unei stații de pompare a apei pe malul drept al Dâmboviței, în imediata apropiere a Bisericii Căldării Vechi, a afectat un cimitir medieval târziu ce a funcționat în două etape cronologice.

Au fost descoperite 34 de morminte de înhumație orientate vest-est, îngropate la adâncimi ce variază între 1–1,70 m. Majoritatea scheletelor au fost puse în sicrie de lemn, dar există și câteva cazuri când morții au fost depuși direct în groapă. Au fost descoperite morminte de femei, bărbați și copii, depuse în decubit dorsal, cu mâinile împreunate pe cutia toracică sau pe bazin. Ca o excepție menționăm câteva morminte, dispersate în cadrul necropolei, la care brațele sunt îndoite și palmele sunt puse pe omoplați (bogomili?).

Cronologia cimitirului este asigurată de câteva monede austriece – șase și doi kreutzeri din 1849 și 1851 sau românești – 10 bani din 1867 – depuse pe piept sau legate de un deget.

Inventarul funerar este foarte sărac și se rezumă la câteva piese de podoabă – un cerceț, un ac de păr sau câteva accesorii de îmbrăcăminte, nasturi de os, sidex (de la cămașă), de metal (de la o mantie militară?) sau copci. Într-un singur caz, la M 5, împreună cu o monedă ilizibilă, putem menționa o brățară din pastă de sticlă de culoare albastră, lucrată destul de neglijent.

Ulterioare acestui nivel de înmormântări s-a constatat un alt grup separat de morminte mult mai bine conservate – cca 15 schelete – care nu au făcut obiectul investigațiilor arheologice.

(*Ingrid Poll, Gh. Mănucu-Adameșteanu – Brăjări de sticlă medievală descoperite în România, Arheologia Medievală, 1, 1996, Reșița, p. 175*)

București – Băneasa

Săpătură de salvare: 1996

Responsabil: **Gh. Mănucu-Adameșteanu**

Construirea Centrului Național de Dirijare a Zborurilor, în apropiere de Băneasa, a determinat declanșarea unei săpături arheologice de salvare.

Suprafața cercetată a scos la iveală și fragmente ceramice medievale târzii (secolele XVIII–XIX) și o groapă de provizii aparținând epocii bronzului, cultura Tei. Restul materialului era împrăștiat într-un strat de cultură afectat de construcții moderne.

Materialul ceramic din epoca bronzului aparține categoriilor de ceramică grosolană și fină. Ceramica din pastă grosolană este majoritară, predominantă fiind vasele mici și mijlocii, cu un decor realizat prin brăie alveolare, aplicate imediat sub buză sau câte un șir de împunsături rotunde. Acest decor este asociat cu un motiv executat cu măturica care apare în zona inferioară a vasului.

Vasele lucrate din ceramică fină reprezintă 10–15%, formele cele mai întâlnite fiind cupele, castroanele, ceștile. Din această categorie se evidențiază un vas cu toartă orizontală ce este caracteristic sudului Bulgariei și Macedoniei. Decorul este reprezentat de baghete în relief trase vertical din buză, dar și cercuri cu un buton în mijloc. Caracteristice sunt triunghiurile și liniile ondulate realizate prin împunsături executate destul de neglijent.

S-au descoperit și 33 de silexuri, majoritatea fiind așchii produse în urma decorticării nucleelor de silex.

Pe baza materialului arheologic se poate aprecia că la Băneasa există o așezare din epoca bronzului, cultura Tei III–IV, fazele La Stejar sau Fundeni.

(*Gh. Mănuclu-Adameșteanu, Cronica cercetărilor arheologice, Cluj-Napoca, 1995, p. 14–15*)

Cercetări arheologice de suprafață

1986 – Valea Argeșului – V. Boroneanț

Construirea lacului de acumulare din sistemul Canal Dunăre–București a determinat efectuarea unor cercetări de teren la care au participat, în prima fază Vasilica Sandu și Radu Ciuceanu, și care au dus la identificarea unor așezări omenești. Acestea sunt localizate după cum urmează:

Buda. În stânga vechiului pod de fier, acum distrus, chiar pe malul înalt al râului, s-au identificat fragmente ceramice din epoca bronzului, cultura Tei, de epoca dacică, secolele II–III și feudal timpuriu din secolele X–XI și din secolele XIV–XV.

Ordoreanu. La aproximativ 300 m vest de localitate s-au descoperit fragmente ceramice din epoca feudală, secolele XVI–XVII și din epoca modernă, secolele XVIII–XIX.

Teghes. La sud de localitate, lângă plantația de plop, la cca 300 m de cursul actual al Argeșului, se află o movilă de pământ cu diametrul de aproximativ 100 m, parțial acoperită de aluviuni recente. Pe partea mai înaltă, care se ridică cu cca 1,50 m deasupra luncii, au fost identificate materiale ceramice din epoca bronzului, cultura Tei. Pe un areal mai larg se găsesc și materiale ceramice din epoca feudală.

Teghes. La vest de localitate, între sat și pădure la un km, se află o așezare întinsă din secolul al III-lea, de tip Chitila – Militari. Aici s-a efectuat și un mic sondaj, constatându-se că așezarea se întinde pe 2–3 ha, la suprafață observându-se mult material ceramic, contururi de locuințe, arsură, cenușă, oase de animale. Situl merită să fie cercetat prin săpături arheologice sistematice.

Drăgănescu. Pe malul drept al Argeșului, la est de localitate, în dreptul abatorului, pe traseul rețelei de înaltă tensiune, în șanțurile efectuate pentru irigație și canalizare, s-au observat două gropi de bordei din care au fost recoltate materiale ceramice datate în secolul XVII. Așezarea se întinde pe o suprafață de două hectare, pe malul înalt al Argeșului care face o buclă până în dreptul vechiului pod de fier.

Drăgănescu-sat. La nord de localitate, în fața strandului de la Buda, pe malul drept al Argeșului se află un mal înalt care desfășoară un bot de terasă de 10–12 m. În el se observau două valuri vechi îngropate în loess, ce aparțin unei terase de eră cuaternară. Loess-ul se află pe un strat de nisip fin. În soluri nu s-au observat urme de locuire. În depunerea cea mai de sus, un sol în formare, se observa o groapă de bucate, în formă de pară, mai largă la bază, în care a fost observată cenușă, cărbune și câteva fragmente ceramice. Alături de aceasta se află o groapă de bordei în care s-au găsit fragmente ceramice, oase și cărbune, care au fost atribuite epocii feudale, secolul XVII.

La N-V de sat, pe locul unde a fost C.A.P.-ul, în spatele magazinului sătesc, a fost identificată o locuire din epoca bronzului, probabil cultura Glina, din epoca dacică, secolele II–III, și feudală din secolele XVII–XVIII.

Poșta Buturugeni. A fost identificată o locuire dacică și feudală. Rezultatele cercetărilor au fost publicate în CAB, IV, 1992, p. 229, 240, 241–249.

Tântava. La vest de localitate era o carieră de nisip în exploatare. În carieră, pe suprafață de câteva hectare, s-a observat o pădure îngropată, cu copaci aflați în poziție naturală, unii în picioare, alții rupti sau cu vârfulure retezate. Peste pădure s-a depus un strat de nisip fin aluvionar, gros de aproximativ 5 m. iar peste acesta un strat de sol recent humusoid. Lemnul copacilor are culoarea neagră (culoarea lignitului) și prezintă o stare de subfosilizare. Faptul a surprins prin condițiile speciale de zacere și ca fenomen geologic. Acesta a fost motivul pentru care acest fenomen a fost urmărit în toate carierele și lucrările de canalizare a râului sau în locurile de amplasare a unor obiective prin excavare. În urma acestor observații, s-a constatat că asemenea arbori îngropați se află pe întreaga întindere a albiei joase a Argeșului, până în zona de confluență cu Dâmbovița. În zona de amplasare a podului de la Mihăilești, unde excavările s-au întins pe suprafețe mari, copacii erau extrași de locuitori și folosiți pentru încălzirea locuințelor. Când s-au făcut excavările în zona Văcărești – Glina, s-a constatat că aria de pădure îngropată a cuprins și bazinul inferior al râului Dâmbovița. Câțiva copaci au fost trași la suprafață pentru a putea fi cercetați cu sprijinul specialiștilor de la Institutul de Geologie, care au efectuat un proiect de studiu dendrocronologic. Evenimentele din decembrie 1989 au dus la blocarea lucrărilor și, în același timp, a proiectului, care a fost uitat. În urma observațiilor arheologice, coroborate cu datele geologice (ing. geolog Murgescu) și cu literatura de specialitate privind depunerile postcuaternare din Câmpia Română, s-a impus părerea că pădurea de foioase a fost acoperită în urma unor torenți de apă cauzați de topirea zăpezilor și de un regim crescut al precipitațiilor atmosferice. Aceste inundații (un adevărat potop de ape), produse pe la 9000 a. Chr. au acoperit valea Argeșului și a Dâmboviței cu nisipuri aduse din zonele carpatice și subcarpatice, peste care s-a depus loess-ul recent și la suprafața căruia s-a format humusul fertil din zonă. Problema acestei păduri rămâne deschisă cercetărilor de specialitate viitoare.

1996 – Cercetări de suprafață pe traseul autostrăzii de ocolire a Bucureștiului pe la sud

Colectiv: Vasilica Cuculea-Sandu, Gh. Mănucu-Adameșteanu, M. Negru, Fănica Miu, Loredana Nuța, E. Mocanu.

Cercetările perieghetice efectuate în vara anului 1996 au dus la identificarea unor zone care conțin materiale arheologice din diferite perioade istorice.

1. Ciorogârla: la km 0 al autostrăzii (km 17 pe autostrada București–Pitești), pe malul stâng al râului Ciorogârla – așezare medievală târzie (secolele XVIII–XVIII).
2. Ciorogârla: la sud de râul Ciorogârla, pe malul drept al acestuia, la nord de localitatea cu același nume – așezare din epoca bronzului.
3. Ciorogârla: la vest de localitate și la sud de râul Ciorogârla – așezare dacică
4. Dărvări: la vest de Dărvări – două așezări: dacică și medievală târzie (secolele XVII–XVIII).
5. Dărvări: în imediata vecinătate a celei de sus – așezare medievală târzie (secolele XVII–XVIII).

6. Dărvări: în apropierea punctului 5 - așezare din epoca bronzului.

7. Domnești: la vest de intersecția CF București-Craiova - așezare medievală târzie (secolele XVII-XVIII).

8. Domnești: pe malul drept al râului Sabar, în apropierea intersecției DJ 602 cu CF București-Craiova - așezare neolitică și o așezare medievală (secolele XV-XVI).

9. Domnești: la sud de intersecția CF București-Craiova cu viitoarea autostradă - așezare feudală târzie (secolele XVII-XVIII).

10. Domnești: în apropierea drumului comunal DC 128, în lunca Sabarului - așezare medievală târzie (secolele XVII-XVIII).

11. Sat Buda Nou: în apropierea intersecției autostrăzii cu DC 6, în spatele fermei, pe terenul agricol al acesteia - așezare aparținând perioadei prefeudale (secolele IV-VI).

12. Sat Buda Nou: la km 14 pe autostradă, pe malul drept al Sabarului, în lunca acestuia - așezare medievală târzie (secolele XVII-XVIII).

13. Vârteju: la sud-vest de localitate, lângă DC 20, de o parte și de alta a viitoarei autostrăzi, pe malul drept al Sabarului - așezare neolitică.

14. Jilava: la km 26 pe autostradă, de o parte și alta a șoselei care leagă Jilava de Sintești, pe terasa înaltă a Sabarului - o așezare dacică și o așezare aparținând culturii Dridu (secolele IX-XI).

15. La est de Jilava, lângă CF București-Giurgiu, în dreptul km 28 pe autostradă - așezare dacică.

16. La est de Jilava, la 20-30 m N de așezarea dacică menționată mai sus, pe o ridicătură cu aspect de grind - așezare neolitică.

17. Popești-Leordeni: la km 32 800+33 m pe autostradă, la est de șoseaua spre Berceni, pe malul drept al unei văi de eroziune - o așezare daco-romană și o așezare din secolul VI.

18. Manolache: la est de sat, în lunca Călnăului în apropierea intersecției cu autostrada București-Constanța - așezare aparținând epocii bronzului.